

er for de Lovgivende Myndigheder at fastsætte Afgiften saaledes, at Fabrikanterne ikke skaffe sig alt for store Fordele paa Statskassens Beforsning. Denne Vanskelighed beror da først og fremmest paa, at man ved Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse kun kan tage Hensyn til den Mængde Sukker, som gjennemsnitlig i de sidste Aar er bundet af en bestemt Mængde Koer, og at man ikke kan drage Fremtiden tilstrækkeligt med ind i sine Beregninger. Men der er desforuden andre Omstændigheder, som næsten tvinge de Lovgivende Myndigheder, der selvfølgelig vansteligst kunne være tilbunds inde i alle Fabrikationsforholdene, til at sætte Afgiften for lavt; eksempelvis ville Fabrikanterne saaledes høist sandsynligt mod Fastsættelsen af Afgiften efter de sidste Aars Gjennemsnitsudbytte gjøre gjældende, at Koerne i disse Aar have været usædvanlig sukkerrige. Hvor Besætningen er fælles for et stort Omraade som i Tydskland, vil der derhos selvfølgelig være en ikke saa lille Forskjel paa det Udbytte, som de forskjellige Sukkerfabrikker i det samme Aar udvinde af lige Mængde Koer, idet de forskjellige Egne jo ere mere eller mindre heldige for Roedyrkingen, hvad der ligeledes gjør det vansteligst for de Lovgivende Myndigheder at komme overens om ikke at sætte Afgiften lavere end den vilde blive efter Gjennemsnitsudbyttet som Grundlag for Beregningen.

Det er derfor en ganske naturlig Sag, at det, hvad nedenfor nærmere skal paavises, ikke nogenfinde er lykkedes den tydske Lovgivning at fastsætte Koeafgiften saaledes, at der paa det producerede Sukker gjennemsnitlig kom til at hvile den tilføjede Afgift. At Koesukkerfabrikationen i Tydskland under disse Omstændigheder hurtigt udviklede sig saaledes, at den ikke alene kunde erstatte Hjemmeforbruget, men ogsaa saa sig i Stand til at exportere særdeles betydelige Mængder af Sukker, er ikke forunderligt. Hertil bidrog ogsaa væsentlig, at de tydske Koesukkerfabrikanter, netop ved at exportere deres Sukkere paa Statskassens Beforsning, skaffede sig yderligere betydelige Indtægter. Naar den Lovgivende Magt uemlig stadig fastsatte Udførselsgodtgjørelsen for Sukker til det Beløb, som den paaregnede, at Fabrikanterne gennem Afgiften paa Koerne maatte erlægge i Afgift af deres producerede Sukker, men disse gjennemsnitlig ligeledes stadig formaade, ved Indvinding af større Udbytte end det paaregnede, at slippe med en mindre Afgift, maatte altsaa Udførselsgodtgjørelsen i alt Fald for en Del af Fabrikanterne indeholde en Præmie o: Fabrikanten fik ved at udføre sit Sukker ligefrem et konstant Beløb i Foræring af Statskassen, et Beløb, der jo for hvert Pund udført Sukker var lig det Beløb, som det var lykkedes vedkommende Fabrikant at betale mindre i Afgift pr. Pund af sit producerede Sukker end paaregnet efter Loven, der hjemler Udførselsgodtgjørelsen. Det skal derefter forfølges paavist, hvor stor den tydske Udførselspræmie i Gjennemsnit har været, og hvorledes man kan danne sig en Forestilling om dens nuværende Størrelse.

Efter Loven af 26de Juni 1869 betaltes der i Tydskland 80 Pf. for hver Centner Koer, idet man gik ud fra, at der til Fremstilling af 1 Pbd. Koesukker medgik 12,50 Pbd. Koer, og Udførselsgodtgjørelsen blev fastsat paa Grundlag af denne Antagelse til 9,40 Mark pr. 100 Pbd. Koesukker; ved Loven af 7de Juli 1883 nedattes dog Udførselsgodtgjørelsen til 9 Mark pr. 100 Pbd. Koesukker. Loven af 1ste Juni 1886 endelig satte Afgiften til 85 Pf. for 100 Pbd. Koer og Udførselsgodtgjørelsen til 8,825 Mark pr. 100 Pbd. Koesukker, idet man gik ud fra, at der til Fremstillingen af 1 Pbd. Koesukker behøves gjennemsnitlig 10,15 Pbd. Koer.

Forholdet har imidlertid i Virkeligheden været saaledes:

3 Rampagneaaret.

Til Fremstilling af 1 Pbd. Koesukker brugtes gjennemsnitlig Pbd. Koer.

1876—77	12,20
1877—78	10,74
1878—79	10,76
1879—80	11,57
1880—81	11,22
1881—82	10,31
1882—83	10,86
1883—84	9,28
1884—85	9,07
1885—86	8,44